

Citation:

C.E.B. Bremekamp, Levensbericht E.M. Merrill, in:
Jaarboek, 1955-1956, Amsterdam, pp. 224-230

LEVENSBERICHT
VAN
ELMER DREW MERRILL
(15 oktober 1876—25 februari 1956)

Elmer Drew Merrill werd geboren te East Auburn, een dorpje op vier en een halve kilometer afstand van de plaats Auburn in de staat Maine in New England. Zijn grootouders van moederszijde bezaten daar een kleine boerderij, waar ook zijn vader, die aanvankelijk zeeman geweest was en ook na zijn huwelijk nog wel eens op een vissersvloot monsterde, maar die toch voornamelijk als arbeider op een schoenenfabriek te Auburn aan de kost kwam, ook van tijd tot tijd een handje meehielp; na het overlijden van de grootouders nam deze het boerderijtje geheel voor zijn rekening. De kinderen van het gezin Merrill werkten echter al tijdens het leven der grootouders op het land. Het was blijkbaar een vrij primitief bedrijfje en de jonge Merrill, die later als deken van de landbouwfaculteit van de Universiteit van Californië een belangrijke rol in de ontwikkeling van het landbouwkundig onderwijs zou spelen, heeft hier zeker niet veel op dit gebied kunnen leren; het werk op de boerderij bracht hem echter besef bij voor de waarde van geregelde arbeid, en dat besef was, naar zijn eigen overtuiging, één van de grondslagen van zijn later succes.

Hij en zijn tweelingbroer waren de enige van de vijf kinderen wier opleiding verder ging dan de lagere school. Dank zij de bemoeienis van de onderwijzeres van het dorpschooltje werden ze in staat gesteld over te gaan naar de middelbare school te Auburn. Het bezoek van deze school moet nogal wat van hun uithoudingsvermogen gevergd hebben, want ze hadden daartoe dagelijks de vier en een halve kilometer, die hun dorpje ervan scheidde, heen en terug te voet af te leggen, en hoewel het klimaat in dit deel van New England nu niet bepaald mild is, sloegen ze, behalve bij het overlijden van hun moeder, nooit een dag over. In de winter legden ze de weg veelal op sneeuwschoenen af en dan kwam het

herhaaldelijk voor, dat ze de school „wegens ongunstige weersomstandigheden” gesloten vonden, wat hun nu niet bepaald een hoge dunk van de flinkheid van de stedelijke bevolking gaf.

Aanvankelijk was Merrill niet van plan geweest naar de Universiteit te gaan en hij volgde dan ook niet de opleiding met Latijn en Grieks, die daarvoor de meest aangewezen weg geweest zou zijn; toen hij in zijn later leven geregeld in het Latijn geschreven botanische werken moest raadplegen en de vele door hem ontdekte nieuwe soorten in het Latijn moest beschrijven, had hij reden dit te betreuren, want hij was toen uiteraard gedwongen deze hiaat in zijn kennis zo goed en zo kwaad, als dit ging, op eigen gelegenheid aan de vullen. In zijn laatste schooljaar besloot hij echter toch, aangevuurd door het voorbeeld van medeleerlingen, zijn studie aan een inrichting van hoger onderwijs voort te zetten. Door zijn gemis aan kennis van de klassieke talen was zijn keus echter beperkt; ten slotte koos hij de studie voor ingenieur en liet zich daartoe inschrijven aan het „Maine State College”, dat in het laatste jaar van zijn verblijf omgezet werd in de „University of Maine”. De benodigde fondsen voor deze studie werden ten dele uit een erfenisje verkregen, ten dele uit geleend geld, waar zijn oudste broer borg voor stond, en ten dele uit wat hij in de vacaties met werk op het land verdienen kon.

Reeds voor het einde van zijn eerste jaar zag Merrill in, dat de ingenieurs-opleiding niet met zijn weinig mathematische aanleg strookte, en zwaaide hij om naar de „algemene natuurwetenschappen”. Een duidelijk plan voor de toekomst had hij daarbij echter niet.

Van de studie aan de Universiteit van Maine moeten we ons geen al te rooskleurige voorstelling maken. Het bleef vooralsnog een ook voor die tijd vrij primitieve instelling; de hoogleraar, met wie Merrill het meest in aanraking kwam en bij wie hij ook na de beëindiging van zijn vierjarige studie een jaar lang als assistent werkzaam bleef, doceerde niet alleen plantkunde, maar ook dierkunde en geologie. Merrill spreekt weliswaar met grote waardering van het aanstekelijk enthousiasme, waarmee deze hoogleraar hem

voorging, in het bijzonder in het verzamelen en determineren van lagere planten, maar heel diep kan dit niet gegaan zijn, daar de nodige hulpmiddelen voor de studie, speciaal op het gebied van de literatuur, ten enenmale onvoldoende waren.

In het voorjaar van 1899 legde hij een examentje af, dat hem in aanmerking moest doen komen voor een aanstelling als assistent-agrostoloog bij het Departement van Landbouw der Verenigde Staten, en toen hij daarvoor slaagde, werd hij ook inderdaad benoemd, waarop hij naar Washington vertrok. Gedurende de twee volgende jaren werkte hij daar onder F. Lamson-Scribner, die toen algemeen bekend stond als de beste kenner van de systematiek der Noord-Amerikaanse grassen. Deze periode was voor zijn verdere ontwikkeling ongetwijfeld van groter betekenis dan zijn verblijf aan de Universiteit van Maine, want hier verwierf hij zich een grondige kennis van herbarium-werk en van wetenschappelijk onderzoek en hier kreeg hij ook voor het eerst gelegenheid zich vertrouwd te maken met literatuur-studie. De grassen zijn bovendien door hun grote, alhoewel voor de leek op dit gebied weinig opvallende, vormverscheidenheid en hun scherp contrasterende kenmerken een ideaal object voor de beginneling op systematisch gebied om zich met de methodiek van dit vak vertrouwd te maken. De ervaring, die hij hier opdeed, zou hem in de volgende jaren uitstekend van pas komen.

Toen de autoriteiten, die te Washington met de behartiging van de Philippijnse aangelegenheden belast waren, in 1901 besloten te Manila een „Bureau of Agriculture” te stichten, wendden ze zich tot het Departement van Landbouw om voorlichting bij de keuze van personen, die voor een benoeming hierbij in aanmerking zouden komen. Dit leidde ertoe, dat Lamson-Scribner, Merrill's chef, aangezocht werd als leider op te treden. Deze bood op zijn beurt Merrill de post van plantkundige bij dit Bureau aan. Merrill sloeg het aanbod echter aanvankelijk af, daar hij in zijn werk te Washington volkomen bevrediging vond en bovendien van oordeel was, dat hij voor de betrekking in de Phillippijnen niet de vereiste kwalifikaties bezat: aan de flora van dat gebied had hij nog nooit

enige aandacht geschonken. Het volgende jaar werd de betrekking hem echter opnieuw aangeboden en ditmaal onder zo gunstige voorwaarden, dat hij voor de verleiding bezweek.

Bij zijn aankomst te Manila bleken de omstandigheden, waaronder hij zijn werkzaamheden zou moeten verrichten, verre van bevredigend. Hij zou er zich hoofdzakelijk met de bestudering van de inheemse flora bezig moeten houden, maar de voornaamste botanische collecties en boekerijen, die onder het Spaanse bewind bijeengebracht waren, bleken tijdens de opstand tegen Spanje en de daarop gevolgde oorlog door brand vernield te zijn, terwijl enkele kleinere collecties, die echter toen ook nog wel van nut geweest zouden zijn, zoek geraakt waren. Het enige, wat er op dat moment aanwezig was, bestond uit een betrekkelijk kleine verzameling van grotendeels ongedetermineerde planten en een volkomen ontoereikende botanische bibliotheek in het „Bureau of Forestry”. Het „Bureau of Agriculture”, dat hoofdzakelijk praktische doeleinden nastreefde, bleek bovendien geen zeer ideale omgeving voor de plantkundige. Aan dit bezwaar werd echter tegemoetgekomen door zijn overplaatsing naar het „Bureau of Government Laboratories”, dat in 1906 herdoopt werd tot „Bureau of Science” en onder deze naam een grote vermaardheid verkreeg. Deze inrichting wijdde zich geheel aan wetenschappelijk onderzoek.

Merrill begon al spoedig een nieuw herbarium bijeen te brengen, waarvoor hij, en later zijn medewerkers, het grootste deel van de Philippijnen doorkruisten. In September 1902 kreeg hij verlof voor een bezoek aan Buitenzorg, waar hij een groot gedeelte van het herbarium-materiaal van het „Bureau of Forestry” op naam kon brengen. De goede uitrusting van het Buitenzorgs herbarium en de rijke botanische bibliotheek brachten hem in verrukking en veel van wat hij zelf in de volgende jaren te Manila tot stand zou brengen, is ongetwijfeld geïnspireerd door wat hij daar zag. Na zijn terugkeer wist hij de beschikking te krijgen over ruimere geldmiddelen en zo kon hij beginnen met de opbouw van een bibliotheek en herbarium, die bij zijn vertrek in 1923 op één lijn gesteld konden worden met die van de veel oudere zuster-instellingen te Buiten-

zorg en Calcutta. Weldra werden hem ook wetenschappelijke medewerkers en verzamelaars toegevoegd, zodat het verzamelen en bewerken van de collecties in een vlotter tempo kon geschieden. Dit maakte het mogelijk met zuster-instellingen in Azië en Europa in ruilverkeer te treden, waardoor het voor vruchtbaar werk zo noodzakelijke vergelijkingsmateriaal verkregen werd. In later jaren liet hij zijn eigen medewerkers in de omliggende landen (Zuid-China, Indo-China, Borneo, de Molukken) verzamelen. Zoals hij in het begin al dadelijk collecties bijeengebracht had in die delen van de Philippijnen, waar in de Spaanse tijd het materiaal bijeengegaard was, dat voor de bewerking van Blanco's „Flora de Filipinas” gediend had, een maatregel, waardoor hij erin slaagde het grootste deel van de in dat werk vermelde, maar vrij onvoldoende beschreven soorten te identificeren, zo kon hij nu met behulp van dit buiten de Philippijnen verzamelde materiaal licht doen vallen op veel van de in Rumphius' „Herbarium Amboinense” en in Loureiro's „Flora Cochinchinensis” vermelde, maaar ten dele nog niet of onjuist geïdentificeerde planten.

Hoe omvangrijk het werk was, dat gedurende Merrill's verblijf in de Philippijnen op dit gebied verricht is, blijkt wel daaruit, dat het aantal Phanerogamen, dat bij zijn aankomst uit deze eilandengroep bekend was, 2500 bedroeg, terwijl er bij zijn vertrek 8500 soorten bekend waren. Van deze aanwas blijkt een zeer hoog percentage uit soorten te bestaan, die niet van elders bekend zijn en hiervan is het grootste deel door Merrill zelf beschreven.

Het was hem echter niet vergund zich voortdurend ongestoord aan deze taak te wijden. In 1912 werd hij aangesteld tot „associate professor of botany” en hoofd van het departement van plantkunde aan de Universiteit van de Philippijnen, en deze extra-functie nam een zeer groot deel van zijn tijd in beslag. In 1919 werd hij hiervan ontheven, maar de hoop, dat hij zich nu weer ongestoord met zijn wetenschappelijk werk zou kunnen gaan bezig houden, zou weldra vervliegen, want nog in hetzelfde jaar werd hem het directoraat van het „Bureau of Science” opgedragen. De werkzaamheden van dit bureau omvatten op dat moment o.a. medisch onderzoek,

algemene gezondheidszorg, het vervaardigen van sera en vaccines voor een bevolking van elf millioen zielen, chemisch onderzoek, het ijken van maten en gewichten, technologisch onderzoek, geologie en mijnbouwkunde, visserij, algemene zoölogie, entomologie, planten-fysiologie, phytopathologie, planten-systematiek en anthropologie, en op de directeur rustte dus vanzelfsprekend een omvangrijke administratieve taak. Van zijn plan om een flora van de Phillippijnen samen te stellen kon daardoor niets komen. Een deel van de bijeengebrachte gegevens werd echter onder de titel „An Enumeration of Philippine Flowering Plants” gepubliceerd. Van dit werk, dat een omvang heeft van meer dan twee duizend bladzijden, verschenen in 1923 de eerste drie delen, die de eigenlijke opsomming bevatten. Hierin worden alle tot dusverre van de Philippijnen bekende Phanerogamen met hun synonymen opgenoemd, terwijl van elke soort bovendien de vindplaatsen en een aantal bewijs-exemplaren geciteerd worden. In 1926 verscheen het vierde en laatste deel, dat van meer algemene aard is en belangrijke beschouwingen bevat over de verwantschap van de flora van de Philippijnen met die van de omringende streken en over de herkomst van de diverse elementen, waaruit deze flora is samengesteld; dit is wel het belangrijkste werk, dat tot dusverre over de planten-geographie van zuid-oost Azië verschenen is.

In 1923 werd Merrill de funktie van deken van de landbouwkundige fakulteit van de Universiteit van Californië aangeboden, eveneens een in hoofdzaak administratieve betrekking. Met het oog op zijn verplichtingen ten aanzien van zijn gezin, meende hij deze betrekking, die een veel hogere graad van zekerheid voor de toekomst bood, niet te mogen weigeren, en zo nam hij, zij het met leedwezen, afscheid van de Philippijnen. Zijn nieuwe post stelde hem al dadelijk voor grote moeilijkheden, die hij echter met beleid tot oplossing wist te brengen. Als het voornaamste resultaat van zijn bemoeiingen moet wel beschouwd worden, dat hij door aan de propaedeuse een strenger wetenschappelijk karakter te geven het onderwijs op meer akademische leest wist te schoeien en dat hij het ertoe wist te leiden, dat meer aandacht geschonken werd aan zelf-

standig wetenschappelijk onderzoek. Tot dusverre hadden de studenten zich in de regel tevreden gesteld met het behalen van de B.Sc.-graad, maar van nu af werd voortzetting van de studie zoveel mogelijk aangemoedigd. Het was een grote voldoening voor Merrill, dat men in de volgende jaren ook aan andere landbouwkundige faculteiten in Amerika het nut van deze nieuwe gedragslijn is gaan inzien.

In 1930 verwisselde Merrill deze functie met die van directeur van de „New York Botanical Garden”, waardoor hij, daar aan deze tuin één van de belangrijkste Amerikaanse herbaria verbonden is, weer in een sfeer terecht kwam, die meer met zijn voorkeur strookte. Ook hier wogen de administratieve lasten echter zwaar.

Dit geldt ook voor zijn laatste functie, die van directeur van het Arnold Arboretum en administrateur van de botanische verzamelingen van de Harvard Universiteit. Deze post bekleedde hij van 1935 tot 1946. Behalve met hervormingen van organisatorische aard, waarover op het ogenblik nog geen afsluitend oordeel mogelijk is, hield hij zich in deze periode vooral bezig met bibliografisch werk. Bijzondere vermelding verdienen daarbij zijn „Polynesian Botanical Bibliography” (1937), zijn tesamen met A. Walker uitgegeven „Bibliography of Eastern Asiatic Botany” (1938), zijn „Botanical Bibliography of the Islands of the Pacific” (1946) en zijn enkele jaren later verschenen „Index Rafinesquianus” (1949).

Behalve voor het vele, dat hij op wetenschappelijk en op administratief gebied tot stand heeft gebracht, moeten we er Merrill hulde voor brengen, dat hij steeds ook een open oog gehad heeft voor het nut van internationale samenwerking op wetenschappelijk gebied. In 1935 zien we hem optreden als voorzitter van de „International Union of Biological Sciences” en in hetzelfde jaar als voorzitter van de sectie voor taxonomie en nomenklatuur van het 6e Internationale Botanische Congres te Amsterdam, in 1945 als ondervoorzitter van de „International Council of Scientific Unions”, en in 1950 als voorzitter van de sectie voor nomenklatuur op het 7e Internationale Botanische Congres te Stockholm. Hij was een man van opofferende en waarlijk onvermoeibare werkzaamheid.

C. E. B. BREMEKAMP